

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 maja 2013 r.,

sprawy **K. P. i G. W.**

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu  
narkomanii oraz art. 297 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 czerwca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w E.

z dnia 17 sierpnia 2011 r.,

### **p o s t a n o w i ł**

- 1) oddalić obie kasacje, jako oczywiście bezzasadne,**
- 2) obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających,**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. P., Kancelaria Adwokacka, kwotę 738,00 zł (słownie: siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w E. z dnia 17 sierpnia 2011 r. G. W. został uniewinniony od zarzutu popełnienia występku z art. 258 § 1 k.k., a nadto uznany winnym występków z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k., występku z art. 279 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazany na karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast K. P. został skazany za występków z art. 56 ust. 3 oraz art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz uniewinniony od jednego zarzutu. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 czerwca 2012 r.

Od tego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wnieśli obrońcy obu skazanych.

Obrońca K. P. zarzucił mu rażące naruszenie przepisów postępowania – art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. przez brak merytorycznego odniesienia się do stawianych w apelacji zarzutów dowolności oceny materiału dowodowego przez bezkrytyczne, zdaniem skarżącego obdarzenie walorem wiarygodności wyjaśnień innego oskarżonego w sprawie – B. S., z całkowitym pominięciem nagrania, w ramach którego tenże oskarżony przyznawać miał, że owe wyjaśnienia złożył na żądanie organów ścigania. Ponadto skarżący zarzucił zaniechanie krytycznej oceny materiału dowodowego dotyczącego czynu opisanego w punkcie XXXIV wyroku, pomimo rozbieżności wyjaśnień i zeznań odnośnie tego czynu. Podobny zarzut skarżący stawia Sądowi I instancji w zakresie czynu z punktu XXXIII wyroku (sprzeczność wyjaśnień i zdaniem skarżącego rozstrzygnięcie jej na niekorzyść K. P.).

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego.

Natomiast obrońca G. W. zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, którego mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia przez naruszenie art. 452 § 2 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. wobec braku przeprowadzenia ponownego dowodu z wyjaśnień oskarżonego B. S. w celu weryfikacji jego wypowiedzi na złożonej do akt płycie CD, w której prezentuje on odmienne stanowisko, co do zarzuconych oskarżonym przestępstw w stosunku do swoich wcześniejszych wyjaśnień.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Apelacyjny wniósł o oddalenie ich jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione kasacje są bezzasadne w stopniu oczywistym, co uzasadniało ich rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Obie kasacje, zdaniem Sądu Najwyższego sprowadzają się do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Analiza treści obu środków odwoławczych prowadzi do wniosku, że ich autorzy przyjmują, że jedynym i podstawowym dowodem na sprawstwo ich mandantów były wyjaśnienia B. S., które gdyby zostały zakwestionowane, uniemożliwiłyby przypisanie G. W. i K. P. realizacji znamion zarzuconych czynów zabronionych. O tym, że twierdzenie takie jest błędne wyczerpująco pisze Sąd odwoławczy m.in. na stronach 35 do 37 oraz 41 do 42 uzasadnienia, wskazując na inne źródła dowodowe potwierdzające winę obu wówczas oskarżonych.

Gdy zaś chodzi o kwestie związane z brakiem uwzględnienia (na korzyść oskarżonych) ujawnionej w toku postępowania apelacyjnego płyty CD z nagraniem oświadczenia B. S. odwołującego swoje wcześniejsze twierdzenia co do inkryminowanych czynów - Sąd odwoławczy precyzyjnie wyjaśnił swoje stanowisko w tym przedmiocie (s. 28-29 uzasadnienia wyroku). Taka ocena materiału dowodowego w sprawie pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jako mieszcząca się w zakresie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie.

Prowadzi to do jednoznacznego wniosku, że zarzuty kasacyjne stanowią pośrednią próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego dąży skarżący w taki, a nie inny sposób formułując kasację. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w

sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. V K.K. 125/12, *LEX nr 1277781*).

Z uwagi na powyższe, należało orzec jak w sentencji.